

Arrest

nr. 176 668 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2016 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 28 oktober 2015, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van bloedverwante in de opgaande lijn. Het bestuur weigerde op 22 april 2016, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.10.2015 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornamen: R. K. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in opgaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. Gelet dat uit de in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' dd. 10.06.2009 blijkt dat de geboorte van de referentiepersoon werd geregistreerd op 04.04.1999, bijna dan 10 jaar na de eigenlijke geboorte van de referentiepersoon, en dat dit document werd opgesteld op basis van louter verklaringen, zodat er geen rekening mee kan worden gehouden bij het op een betrouwbare wijze vaststellen van de afstamming. Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend.

Zodoende wordt de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe vestigingsaanvraag.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, §2, juncto artikel 40ter en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, van artikel 27 van het Wetboek IPR en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij niet motiveert waarom de akte niet aan de voorwaarden voldoet. De geboorteakte zou wel geregistreerd zijn door de stad Gent. Er zou niet zijn onderzocht of de geboorteakte voldoet aan het Ghanees recht. De verwerende partij zou bovendien niets gemotiveerd

hebben omtrent de regelingsakte en de getuigenis van de dochter zelf. Hij verwijst verder naar enkele arresten van de Raad. Hij stelt dat aan hem door het bevel om het grondgebied te verlaten elke kans wordt ontnomen een rechtsmiddel aan te wenden tegen weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. De verwerende partij zou tot slot artikel 8 EVRM miskennen.

Hij verschaft de volgende toelichting:

*“De Dienst Vreemdelingenzaken weigert het verblijfsrecht aan de verzoeker omdat de verwantschap met zijn dochter onvoldoende bewezen is. De motivering van de beslissing luidt als volgt: (...). Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in haar beslissing kortweg dat er, bij het vaststellen van de afstamming, geen rekening kan worden gehouden met een laattijdige geboorteregistratie, opgesteld op basis van louter verklaringen. De Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt echter niet waarom de akte niet aan de voorwaarden voldoet. Het ontbreken van een dergelijke motivering verwondert, te meer daar de geboorteakte eerder door de dienst burgerzaken van de stad Gent wél werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand (zie onder, punt 4.6.) Artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht (WIPR) luidt als volgt: (...). Nergens blijkt evenwel uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken concreet heeft onderzocht of de geboorteakte al dan niet geldig is volgens het toepasselijke recht, zijnde het Ghanese recht, en op basis waarvan ze als onecht wordt beschouwd. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert geenszins op welke basis de concrete akte van de verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarden van het voornoemde artikel 27 WIPR. Meer nog, uit de motivering blijkt niet dat er een werkelijk onderzoek werd gevoerd naar de vraag of de voorgelegde geboorteakte in concreto voldoet aan de voorwaarden die volgens het Ghanese recht nodig zijn voor de echtheid ervan. Het staat helemaal niet vast dat de akte, louter omdat ze laattijdig is opgesteld, niet geldig zou zijn volgens het Ghanese recht. De verzoeker kan uit de beslissing niet opmaken waarom de authenticiteit en de inhoud van zijn geboorteakte niet kan worden erkend. Er wordt immers niet aangegeven op grond waarvan de laattijdige registratie van de geboorteakte volgens Ghanes recht niet mogelijk zou zijn. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd. Bovendien is de Dienst Vreemdelingenzaken niet zorgvuldig te werk gegaan bij het beoordelen van de akte. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dit is in casu niet gebeurd. Nergens blijkt uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de geboorteakte heeft getoetst aan het toepasselijke recht. De beslissing is niet met de nodige zorgvuldigheid genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert eveneens niets omtrent de andere elementen die deel uitmaken van de verblijfsaanvraag van de verzoeker, en die de verwantschap van de verzoeker met zijn dochter aantonen, namelijk de regelingsakte en familierechtelijke overeenkomst en de getuigenis van de dochter zelf (zie stukken 9 en 10). De Dienst Vreemdelingenzaken licht één element uit de verblijfsaanvraag, namelijk de geboorteakte, en concludeert via een standaardmotivering dat de authenticiteit en inhoud ervan niet kan worden erkend. Deze manier van werken is hoogst onredelijk te noemen. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). (...). Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een enorme impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoeker. Daarentegen neemt het bestuur de ingrijpende beslissing zonder de nodige zorgvuldigheid en zonder afdoende motivering. De motivering is niet in rechte en in feite evenredig met het belang van de beslissing voor de verzoeker. Een rechtvaardige behandeling van de aanvraag van verzoeker zou inhouden dat het bestuur veel zorgvuldiger te werk gaat bij de toetsing aan de wettelijke voorwaarden, dat de beslissing tot weigering afdoende wordt gemotiveerd, en dat er wordt gemotiveerd omtrent de andere elementen die de verwantschap tussen de verzoeker en zijn dochter aantonen. Het niet erkennen van de authenticiteit van Ghanese geboorteaktes, en zodoende het dwingen van de aanvragers tot het laten afnemen van een DNA-test, maakt een vaste werkwijze uit van de Dienst Vreemdelingenzaken. (...). Daarnaast is er een ernstig verschil vast te stellen in de erkenning van de authenticiteit van de geboorteakte door de verschillende administratieve overheden. Door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte in de*

bestreden beslissing niet erkend. Nochtans werd de geboorteakte op datum van 25/08/2015 door de dienst burgerzaken van de stad Gent overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand (zie stuk 5). Een afschrift van de overschrijving van de geboorteakte met nummer 2015:1151 werd door de verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag gevoegd. De overschrijving was dus genoegzaam bekend aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Door de overschrijving erkende de stad Gent onmiskenbaar wél de geldigheid van de geboorteakte. Hierdoor schendt de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, dat stelt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. Bovendien motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins waarom de overschrijving van de geboorteakte geen erkenning van de authenticiteit zou inhouden. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Het derde lid van artikel 27 WIPR bepaalt dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen over de rechtsgeldigheid van de geboorteakte: (...). De Dienst Vreemdelingenzaken neemt in de bestreden beslissing evenwel meteen een bevel om het grondgebied te verlaten op. Ook dit is manifest onredelijk, aangezien de verzoeker elke kans wordt ontnomen op het aanwenden van een effectief rechtsmiddel tegen de weigering om de geldigheid van de geboorteakte te erkennen. De beslissing houdt een schending in van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), dat luidt als volgt: (...). Hoe kan de verzoeker de weigering van de geldigheid van de geboorteakte aanvechten, als hij onmiddellijk van het grondgebied wordt verwijderd? Het moge duidelijk zijn dat de verzoeker de vader is van juffrouw Tracy Dowetin ADJEI, die de Belgische nationaliteit heeft en verblijft in België. Het wordt niet betwist dat de dochter van de verzoeker in de weekends samenwoont met de verzoeker. Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het artikel 8 van het EVRM en het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt: (...). Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt: (...). De verzoeker vormt effectief een gezin met zijn dochter, en wordt door de bestreden beslissing gedwongen om het land te verlaten. Nochtans kan geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging in casu weerhouden worden. De beslissing schendt manifest het E.V.R.M. en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota:

“Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 en artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat hij de bloedverwantschap in opgaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond nu hij enkel een laattijdig geregistreerde geboorteakte heeft voorgelegd die gebaseerd is op loutere verklaringen, zodat er geen rekening mee kan worden gehouden bij het op een betrouwbare wijze vaststellen van de afstamming. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt die motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). (...). Verwerende partij is de overheid die bevoegd is tot het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid in opgaande lijn van een Belgische onderdaan. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van die bevoegdheid na te gaan of de afstammingsband bewezen werd. In casu werd vastgesteld dat de geboorteakte dat werd voorgelegd ter bewijs van de bloedverwantschap, laattijdig werd geregistreerd. Uit de in Ghana opgestelde ‘certified copy of entry in register of birth’ van 10 juni 2009 blijkt dat de geboorte van de referentiepersoon werd geregistreerd op 4 april 1999 en dus ruim 10 jaar na de eigenlijke geboorte van de referentiepersoon. Gelet op het feit dat dit document werd opgesteld op basis van loutere verklaringen, kan er geen rekening mee worden gehouden bij het op een betrouwbare wijze vaststellen van de afstamming. Er wordt derhalve terecht aangegeven dat de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet kan worden erkend. De voorgelegde regelingsakte (stuk 1) en de getuigenis van de dochter (stuk 2) doen geen afbreuk aan bovenstaande verstellingen, nu uit die stukken de afstammingsband geenszins kan blijken. Terwijl artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat naar verwijst artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van diezelfde wet verwijst, expliciet aangeeft dat het om “de bloedverwanten in opgaande lijn” moet gaan. In de bestreden beslissing wordt bovendien uitdrukkelijk aangegeven dat aangezien aan één voorwaarde niet voldaan werd, de verblijfsaanvraag geweigerd werd en dat de andere voorwaarden niet werden nagekeken. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen. Verzoeker stelt dat niet gemotiveerd wordt waarom de geboorteakte zou strijden met de Ghanees wetgeving, terwijl de bestreden beslissing gesteund is op het feit dat er met die akte geen rekening kan worden gehouden bij het op een betrouwbare wijze

vaststellen van de afstamming daar het gesteund is op verklaringen. Verzoeker ontkent, noch weerlegt het motief dat de geboorteakte werd opgesteld op basis van loutere verklaringen, zodat er in casu op kennelijk redelijke wijze geen rekening mee kan worden gehouden bij het op betrouwbare wijze vaststellen van de afstamming.”

2.3. De stelling van de verwerende partij kan niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gebaseerd is op de vaststelling dat de afstamming van verzoeker ten aanzien van de persoon in functie van wie hij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende niet voldoende is bewezen. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat verzoeker weliswaar een geboorteakte heeft aangebracht, doch dat hij deze akte niet in aanmerking wenst te nemen. Verweerder heeft evenwel nagelaten uiteen te zetten op welke rechtsgrond hij meent dat hij een door de Ghanese autoriteiten afgeleverde authentieke akte buiten beschouwing kan laten of rechtskracht kan ontzeggen. De voorziene motivering laat derhalve niet toe na te gaan of er een wetsbepaling bestaat die toelaat om te weigeren om rekening te houden met een Ghanese authentieke akte, laat staan om te controleren of deze wetsbepaling correct werd toegepast (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat verweerders loutere bewering dat met de voorgelegde geboorteakte geen rekening kan worden gehouden omdat verzoekers geboorte laattijdig werd geregistreerd geenszins kan worden beschouwd als een afdoende motivering.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan verzoeker op 8 februari 2016 betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in behandeling is en hij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan beschikken over een attest van immatriculatie.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC